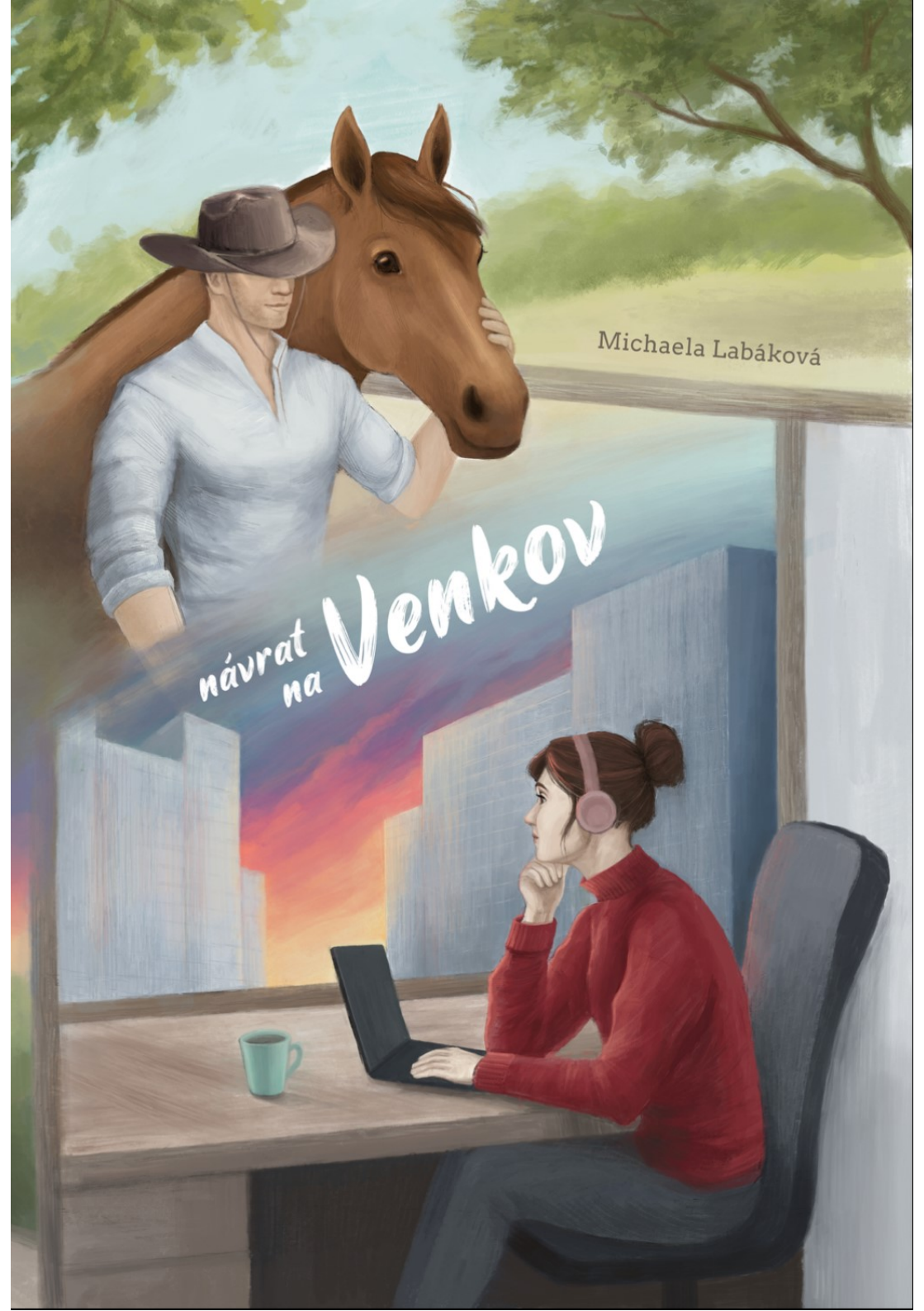

The illustration is a composite scene. In the upper left, a man in a light blue shirt and a brown cowboy hat stands next to a brown horse, gently holding its face. The background behind them is a soft-focus outdoor scene with green trees and a pale sky. In the lower right, a woman with brown hair in a bun, wearing a red turtleneck and large pink headphones, sits at a wooden desk. She is looking at a laptop, with her chin resting on her hand in a thoughtful pose. A small teal mug sits on the desk. The background behind her is a cityscape at sunset or sunrise, with buildings and a vibrant orange and red sky. The title 'návrát na Venkov' is written in a white, hand-drawn font across the middle of the image, overlapping both scenes.

Michaela Labáková

návrát
na Venkov

Návrat na VENKOV

Michaela Labáková

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 24.

a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické

Autor © Michaela Labáková

Obálka © Romana Bejdová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez
výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-50-0 (epub)

ISBN 978-80-53005-51-7 (PDF)

ISBN 978-80-53005-52-4 (mobi)

Anotace

Becky a Matt rozvířili svým vztahem vody jak na Venkově, tak ve městě, než našli cestu k tomu, jak společně šťastně žít. Jejich láska za sebou bohužel nechala dvě zlomená srdce – Beckyina nejlepšího přítele Adama a Blakeovu sestru Miu. Adam musí každý den sledovat, jak je láska jeho života šťastná s někým jiným. Mia naopak netuší, jak mohl její vysněný muž bez rozloučení zmizet. Dokáže Adam přát Becky štěstí, ačkoliv její vztah neschvaluje? Zvládne Mia odpustit Mattovi, že beze slova opustil město i ji? A co je nejdůležitější – čeká někde i na Adama s Miou jejich spřízněná duše? Vítejte zpátky na Venkově – a tentokrát i ve městě.

Mé nejvíc nejlepší kamarádce Romče

1. ADAM

Vážně jsem doufal, že jsem se přeslechl. Zavřel jsem prudce oči, zatnul jsem zuby a v duchu jsem si opakoval kolem dokola: *Nebylo to na mě, mluvila na Jessie nebo na Rachel. Určitě tam neposílala mě. Muselo se mi to jen zdát.*

Pak ale máma promluvila znovu a moje naděje se rozplynuly jako mlha nad ránem.

„Slyšíš mě, Adame?“

Skrz zatnuté zuby jsem vydechl vzduch z plic, až to zahvízdalo, a pomalu jsem se otočil od Amy, kterou jsem právě hřebelcoval; alespoň do doby, než za mnou máma přišla. Máma stála ve dveřích do stáje s rukama založenýma na prsou a zmateným, i když lehce rozhořčeným výrazem si mě prohlížela. Pokusil jsem se svůj vlastní výraz ovládnout natolik, aby na mě nepoznala, jaká panika mnou právě zmítá, a rádoby omluvně jsem zvedl koutek úst v mírném úsměvu.

„Promiň, cos říkala?“

Máma slabě zakroutila hlavou. „Ty seš poslední dobou pořád duchem někde mimo,“ napomenula mě.

To je vážně překvapivý, mami, pomyslel jsem si sarkasticky. Nahlas jsem ale řekl jen: „Myslel sem na to, kde se zas courá Rachel, když měla Amy dneska na programu vona.“

„Kde asi?“ rozhodila máma rukama. „Víš dobře, že už je většinu času s Morrisonovejma. Za dva měsíce se s Jakem vemou, tak bysme si všichni měli začít

zvykat, že už tu nebude.“ Ačkoli mámin hlas zněl zprvu stále trochu rozhořčeně, ke konci jejího proslovu se jí slabě zlomil a očima jí probleskla dokonale protikladná reakce – štěstí i lítost zároveň. Chápal jsem to. Pro mámu musí být to nejlepší zadostiučinění na světě, když dobře provdá svoje dcery, ale zároveň pro ně musí být těžké se s nimi rozloučit, když se odstěhují, ačkoli šlo jen o druhý konec vsi.

Neměl jsem tušení, co bych na to odpověděl, a tak jsem jen zabručel něco nespecifického a otočil se zpátky k Amy, abych dokončil její hřebelcování, ačkoli hrozilo, že za chvíli její nazrslá hebká srst začne odrážet světlo, jak byla lesklá. Bohužel jsem ale zapomněl, že máma za mnou přišla s určitou žádostí, což mi vzápětí dala připomenout.

„Tak skočíš tam, prosím?“ ozvala se za mnou a tentokrát její vyčítavý tón už přeslechnout nešel. Znovu jsem zatnul zuby, až slabě zaskřípaly, ale pootočil jsem slabě hlavu zpátky k mámě; jen tak, abych nemluvil klisně do boku.

„Jo, skočím.“

„Děkuju. Kdybys to stihnul ještě před vobědem, bylo by to fajn,“ řekla stále trochu kousavě, ale přitom jsem ucítil, že přišla až ke mně a poplácala mě jemně po paži. „Bude to dobrý, neboj se. Přejde to.“

„Netušim, vo čem to mluvíš,“ odsekl jsem a zakroutil jsem ramenem, abych shodil její ruku z té své. Položil jsem kartáč na stoličku, zatřepal jsem

dlaněmi, abych si je očistil od neviditelného prachu, a rázným krokem jsem chtěl vykročit ze stájí, ale máma znovu tiše řekla moje jméno. Zarazil jsem se, a aniž bych se na ni podíval, otočil jsem se.

„Poslala bych Jessie, ale ta má teď jinou práci. Dyt' to víš.“ Tentokrát byl její hlas naplněný soucitem, což mě iritovalo ještě víc, než když byla kousavá.

„Sem naprosto v pohodě, jen sem tě předtím neslyšel,“ zabručel jsem tedy a znovu jsem vykročil pryč ze stájí, tentokrát už bez ohlížení.

Samozřejmě jsem ji vídal několikrát týdně, ale nikdy jsem ji nenavštěvoval v jejím novém domově. Stále jsem si na to ještě nezvykl... Celý život jsem za její domov považoval dům, ve kterém vyrostla, a najednou v sobě ten konkrétní dům skýtal díru symbolizující její nepřítomnost. Bylo těžké ten dům vídat a moje pitomá, panovačná sestra Rachel moje utrpení ještě přižívovala, když začala chodit s Jakem a pustili se do plánování svatby, což znamenalo jedinou věc – že tam už za dva měsíce bude bydlet. Jako by se celý můj život točil jen kolem té jedné rodiny a nebylo před nimi úniku. Měl jsem pocit, že mě to brzy sežere zaživa.

Vážně jsem neskákal blahem, když mě tam dneska máma poslala, protože když jsem měl naposledy ten idiotský nápad ji navštívit v domě, který patřil *jeho*

rodině (ji jsem tam stále ještě nedokázal natrvalo zařadit), skončilo to mým urputným zvracením do nedalekého křoví. Bylo to krátce po jejich svatbě... Jeho rodiče byli někde pryč, nejspíš v domově pro staré, kam chodívali celkem často, a já tak trochu doufal, že s nimi šel taky. Bohužel pro mě jsem se velice spletl, protože jsem ještě ani nestihl s roztřesenýma rukama zaklepat na dveře a už jsem je slyšel. Oba. Při *tom*. V tu chvíli jsem se dokázal soustředit jen na to, abych svůj žaludek udržel aspoň na tolik dlouho, abych jim neohodil vstupní dveře, a zapřisáhl jsem se, že pokud nepůjde o život, už sem nikdy nepůjdu.

Proto jsem teď naštvaně a přitom celý nervózní a napjatý dupal do mírného svahu, na kterém byl jejich dům s lánem kukuřičného pole, a doufal jsem, že tentokrát už je při žádné takové aktivitě nepřistihnu, protože posledně mi trvalo dost dlouho, než jsem se jí potom dokázal podívat do očí, a bylo dost otravné, že jsem její neustálé všetečné otázky na svou vyhýbavost musel pokaždé zamést pod koberec nějakou rádoby vtipnou hláškou, abych jí dokázal, že jsem naprosto nad věcí. Ve skutečnosti jsem byl ale v takové mizérii, jakou jsem za celý život nikdy nepoznal; snad jen kromě toho příšerného odpoledne, kdy jsem ji na poslední chvíli strhl z kraje skály, když se kvůli němu chtěla zabít. Tu noc jsem nejen nespál, ale navíc jsem poprvé v životě naprosto prachuboze brečel do polštáře jako holka.

Tentokrát se na mě usmálo štěstí, protože jsem ji už zdálky spatřil na kraji pole, jak s naprosto sladkým nepřítomným úsměvem láme zralé kukuřičné klasy z tlustých stonků a pokládá je do bedny, kterou má položenou u nohou. On nikde poblíž nebyl, nebo jsem ho tedy přes vysoký kukuřičný porost nikde neviděl, a stejně tak ani jeho rodiče. S úlevou jsem si slabě oddychl a zrychlil jsem krok, abych byl u ní dřív, než se objeví někdo z nich, a snažil jsem se potlačit bolest, která se mi při pohledu na její úsměv rozlévala v hrudníku, jako by se moje srdce koupalo ve vroucí vodě.

Vypadala pořád stejně, a přesto byla úplně jiná. Své krásné tmavohnědé vlasy měla spletené v copu, který nosila odjakživa téměř každý den, jen teď byly zatím nejdelší, jak jsem je kdy viděl – konec copu jí sahal až těsně nad bedra. Zelené oči jí svítily už na dálku a doslova z nich vyzařovalo čiré štěstí, z čehož jsem byl na jednu stranu šťastný, ale na druhou stranu mě to naplňovalo takovou hořkostí, že jsem měl chuť do něčeho praštit. Nebo spíš do někoho.

Byla pořád hubená, stejně jako celý svůj život, ale přesto teď měla lehce plnější tvary, jako by to čiré štěstí, které z ní prýštilo, plnilo její tělo zdravím. Byla tak krásná, že se mi dech zadrhával v hrdle, a musel jsem několikrát polknout, abych odstranil knedlík, který se mi v krku udělal.

Zbývalo mi jen několik desítek metrů, které mě od ní dělily, a proto jsem si dal za úkol začít se tvářit i

chovat co nejnormálněji, než k ní dojdou.

Když už nás dělilo jen posledních několik metrů, konečně vypadla z toho transu, ve kterém právě byla, zamrkala, zatřepala mírně hlavou a její oči se upřely na mě. A ona se rozsvítila ještě víc, což mě přivádělo k šílenství.

„Ahoj,“ usmála se zeširoka a udělala krok ke mně, až jsem se na chvíli vyděsil, že mě chce obejmout nebo co; díkybohu si ale uvědomila, že má v ruce kukuřičný klas, a začala neurčitě tahat za jemné nahnědlé vlásky, které z klasu trčely.

„Čau, Becks,“ kývl jsem na ni. „Máš chvílku?“ Rozhlédl jsem se do všech stran, jestli se někdo z nich přece jen nemotá kolem, ale vážně to vypadalo, že je tu sama.

„No jasně,“ zazubila se. „Ráda tě vidím, Adame. Už sme se neviděli celou věčnost.“

„Dyť sme se viděli předevcírem.“

„Myslíš těch pět minut na náměstí?“ zvedla na mě obočí. „To se nepočítá.“

„Ale jo, počítá,“ uchechtl jsem se. Nebylo mi do smíchu, ale její veselá nálada byla nakažlivá i přesto, že byla veselá kvůli *němu*. On ji dělal tak nechutně šťastnou, že jsem nevěděl, jestli ho zabít, nebo mu být vděčný. Ta verze se zabitím mi působila větší potěšení.

Becky se zasmála, ale její výraz vzápětí zvážněl a její zelené oči doslova přetékały starostí a něhou. Natáhla ruku ke mně a položila mi ji na paži pod

rameno, na stejné místo, kam mi ji před chvílí položila moje máma.

„Vážně tě ráda vidím. Dělala sem si starosti.“

„Vo mě?“ zakoulel jsem očima. „Prosim tě. Já sem v pohodě, dyť mě znáš.“

„No právě,“ zamumlala a starost v jejích očích ještě zintenzivněla. Rozčilovalo mě to. „Jak se máš?“

„De to,“ pokrčil jsem rameny. „Ted’ celá domácnost žije Rachelinou svatbou, máma s tátou všechno zařizujou. Táta měl nedávno zase nějaký zdravotní problémy, tak se na něj byli podívat doktoři v Pokrokově, a přestože sem jim nerozuměl ani slovo, nezněli moc nadšeně. Ale teď vypadá zase dobře, tak snad to bude v pohodě. No a já žiju furt stejně... Práce, práce a zase práce. Vobčas Amy. Ptala se po tobě, víš?“ zakřenil jsem se slabě.

Becky se pousmála. „Taky mi chybí. Moc ráda bych jí s tebou zase někdy protáhla nohy.“

„Já můžu kdykoliv,“ oznámil jsem jí důležitě. „Respektive kterýkoli v poledne.“

„Promyslim to a dam ti vědět,“ přikývla.

Což je stará dobrá známá výmluva pro „nikam se mi nechce, ale nechci tě urazit“, pomyslel jsem si kysele a snažil jsem se nedat na sobě najevo zklamání.

„Dobře.“

„Je mi líto, že tátovi nebylo dobře,“ pokračovala. „Vážně doufam, že bude v pořádku.“

„Jo, to my taky,“ ošil jsem se a usoudil jsem, že nucená konverzace je u konce. „No, to je jedno.“

Poslala mě sem máma, jestli byste nemohli vožet pár kukuřic. Nedávno vobjevila v šuplíku zapadlou starodávnou kuchařku po babi a teď pořád vyvažuje nějaký nový recepty, a tentokrát padla její volba na nějaký jídlo, kde je kukuřice evidentně hlavní přísada.“

„No jasně,“ kývla znovu Becky a podívala se na bednu, ve které bylo už nějakých dvacet klasů. „Kolik jich potřebuje?“

„To neříkala,“ poškrábal jsem se nad uchem, „řekla jen *pár kukuřic*.“

„Aha,“ zachechtala se Becky. „To člověku moc neřekne. Víš co?“ Sehnula se a vzala do rukou celou bednu. „Na, vem si všechny. Zbytek si nechte.“

„Neblázni!“ zhrozil jsem se. „To si nemůžeme vzít všechno.“

„Nekecej a ber,“ zakřenila se. „My tu máme ještě celý pole.“ Kývla bradou na zeleň za ní i kolem nás. „Aspoň toho bude mít dost. Třeba najde ještě nějaký jiný recepty z kukuřice.“

Povzdechl jsem si a vzal si od ní bednu. „Tak teda díky. Co za to? Můžu vodpoledne poslat Jessie, až bude mít hotovo.“

„Mléko bych si dala. Už jsem ho neměla celou věčnost, tady ho nikdo nesnáší dobře, takže ho vůbec nebereme,“ posteskla si. „Klidně jen malinkej džbáněk. A asi i ten sejra, kdybych tě mohla poprosit.“

Zatnul jsem zuby, abych si do její nové rodiny nerýpnul, a místo toho jsem jen souhlasně kývl.

„Jasná věc.“

„Díky.“ Beckyinu tvář znovu prozářil úsměv a já si uvědomil, že jsem se vůbec nezeptal jí, jak se má, přestože jsem naši konverzaci už považoval za uzavřenou. Zastyděl jsem se.

„A co ty, Becks? Jak se máš vůbec ty?“ vypálil jsem tedy, ale už ve chvíli, kdy jsem to vypustil z pusy, mi bylo jasné, že ta otázka byla zbytečná. Měla se určitě báječně už podle toho, jak svítila.

„Mam se dobře,“ řekla. „Je nezvyk, že mam venku tak málo práce, protože sem byla zvyklá starat se vo záhon, zatímco kukuřici prostě jen zaseješ... A pak sklízíš, jako to dělám teď,“ pokrčila rameny. „Přiznam se, že mi ten záhon celkem chybí. Zato si ale užívám vaření – to doma dělala dycky mamka, a tady musím vařit já a baví mě to.“

„Jakto že musíš vařit?“ vyhrkl jsem dřív, než jsem se stihl zarazit, ale když už to bylo venku, dokončil jsem myšlenku. „Myslim... Jakto, že nevaří... ehm... Marlene?“

„Protože to neumí,“ zahihňala se Becky. „Dyt' sem ti říkala, že ve městě lidi jí jenom takový hnusný kapsle. A to, co vařila, dokud žila tady, už za ty roky zapomněla. Ale jak říkám, mě to baví.“

„Hmhm,“ zabručel jsem. No jistě, že ji to baví. Musejí být celí odvaření z čehokoli, co uvaří, jestli ve městě jedli jen nějaké blafy, a bylo jasné, že takovým strávníkům je radost kuchtit. I tak mi ale pilo krev, že se o ně musí starat právě Becky.

„No a co Rachel, jak se těší na to, že bude bydlet u našich?“ odvedla Becky pozornost jinam, protože na mě nejspíš bylo poznat, jak moc její novou rodinou ve skrytu duše pohrdám.

„Je absolutně nadšená,“ přiznal jsem. „U vás není tolik práce jako u nás, a hlavně nebude muset frflat, že jí vlasy smrdí po krávách.“

Becky se nahlas rozesmála. „Úplně ji slyším. Zato ale bude mít zničený nehty.“

Teatrálně jsem obrátil oči v sloup. „To jí říkat nebudu. Ještě by Jakea pustila k vodě a šla by hledat štěstí někam jinam, a to by byl teprv skandál.“

„Ne takovej, jakej jsem udělala já,“ ušklíbla se. „Myslím, že v historii venkovskéjch skandálů mam jednoznačně první příčku.“

„Jo, to asi jo,“ souhlasil jsem a proti své vůli jsem se zamračil. Ať jsme se bavili o čemkoli, muselo to vždycky skončit u *něj*; a to byl přesně ten důvod, proč jsem se s ní vídal jen tak málo. Nechtěl jsem o něm poslouchat, nechtěl jsem ho vidět, nechtěl jsem ho slyšet. Nechtěl jsem vidět, jak se jí dotýká, jak se na ni dívá ani jak na ni mluví. Vlastně jsem nechtěl vůbec myslet na to, že existuje, což bylo ale dost těžké, když jsem se s ním vídal dvakrát týdně na náměstí. Pokaždé, když jsem ho viděl, mě začala svrbět pravá pěst, kterou jsem ho loni na Vánoce poslal k zemi, a ve skrytu duše jsem doufal, že ještě někdy nastane chvíle si to zopakovat.

Pak jsem se ale podíval na Becky a viděl, jak je s

ním šťastná... A prostě jsem věděl, že nemůžu. To bych jí nikdy neudělal. Nikdy bych jí nedokázal říct ani udělat něco, cokoli, co by ji rozesmutnilo nebo zklamalo. Koneckonců jsem jí slíbil, že tu pro ni vždycky budu, a bez ohledu na to, co se stalo nebo ještě bude dít, jsem to hodlal dodržet.

Otevřel jsem pusu, abych se nějak vykroutil z naší trochu napjaté konverzace a rozloučil se, zatímco Becky mě propalovala svýma zelenýma zkoumavýma očima a snažila se uhodnout, co se mi děje v hlavě. Než jsem se ale ke slovům rozloučení dostal, uslyšel jsem za sebou kroky.

„Čau,“ ozvalo se za mnou a já okamžitě zatnul zuby a vší silou jsem se ovládal, abych se choval slušně a nedal na sobě nic znát. Pomalu jsem se otočil a viděl jsem *jeho*, jak si to kráčí se svým vyslaneckým taškou směrem k nám. Ray na mě jen zvesela kývl a odbočil na cestu k domu, zatímco Matt šel přímo k nám, prošel kolem mě a postavil se vedle Becky. Samozřejmě si neodpustil drobnou provokaci, když Becky políbil na čelo. Cítil jsem, jak se mi pod kůží začíná vařit krev, a věděl jsem, že musím vypadnout.

„Čau,“ řekl jsem tedy směrem k němu, ale nepodíval jsem se na něj. Díval jsem se jen na Becky. „No nic, já pudu. Díky za tu kukuřici. Pošlu sem navečer Jessie s tím mlíkem a sejrem, jo?“

„Dobře, moc děkuju,“ usmála se na mě a na krátkou chvíli jsem v jejích očích spatřil lítost. Jako by si se mnou ještě ráda povídala, ale moc dobře věděla, že

s *ním* po boku už to prostě není možné. Znovu jsem zatnul zuby, dnes už poněkoliště, místo pozdravu jsem na ni jen kývl (a na něj jsem se stále ani nepodíval) a s krabicí s kukuřicí v ruce jsem rychlým krokem odcházel pryč od nich a jejich sladké, rozkošné, přešťastné bubliny.

„Tak sakra, Sandersová, žij trochu,“ vrazila mi moje nejlepší kamarádka Harper do ruky kelímek s punčem, až mi trochu červené tekutiny vyšplíchlo na ruku, a zazubila se. „Už je to celá věčnost. Pusť ho konečně z hlavy a koukej sbalit někoho nového.“

Ušklíbla jsem se na ni a naštvaně jsem si přiložila ruku k puse, abych si ty kapky z ruky slízla. Sladká chuť punče mě pohladila po jazyku a já neodolala a hned jsem si trochu lokla, přestože jsem se zařekla, že pít nebudu. Už jsem to zkoušela a nikdy to nedopadlo moc dobře. Ted' mě ale Harper vytáhla téměř násilím na rozlučkovou párty naší bývalé třídy, jelikož jsem před dvěma měsíci maturovala a ted', na konci srpna, byla poslední šance se se spolužáky zase vidět, než se každý rozutečeme do svých zděděných zaměstnání. Už jsem byla celá nadšená, jak budu celý život jen řídit po městě autobus a rozvážet lidi sem a tam. Harper to měla dobré – její rodiče pracovali v laboratoři, kde se zpracovávaly suroviny z Venkova, takže měla před sebou ještě další roky studia, které musela povinně zvládnout, aby mohla jejich povolání převzít. Zato mně stačila maturita a řidičák a obojí jsem ted' už měla, takže jsem byla připravená začít pracovat. Aspoň tedy fyzicky; psychicky jsem se cítila leda tak na to zalézt někam do kanálu a tam už navždycky zůstat.

Harper moje rozpoložení odhadla dobře, a právě proto

mě dnes donutila jít. Těžko jsem jí mohla vysvětlovat, že to alkohol, tanec ani žádný z mých spolužáků nevylepší.

Rozhlédla jsem se kolem sebe; párty se konala na sportovním hřišti místní školy, kam jsme chodili. Ze všech stran kolem nás byly tribuny, které byly v tuhle chvíli prázdné, snad až na několik muchlujících se párů, kterým evidentně nevadilo, že své líbání a osahávání vystaví na odiv nám ostatním, kteří jsme byli shromáždění dole uprostřed běžeckého okruhu kolem velkého táboráku. Když jsem zabloudila očima doprava, spatřila jsem svou spolužačku Tris, jak se na třetí lavici odspodu oblézá se svým přítelem, kterého sem dovezla nejspíš jen proto, aby se tu s ním před námi mohla nakrucovat. Zakoulela jsem očima, znechuceně jsem upřela pohled do ohně a znovu jsem usrkla punče.

„Mám o tebe starost,“ řekla Harper a kecla sebou na lavičku vedle mě, až se celá zakymácela. Otráveně jsem se na ni podívala. Zastrčila si pramen svých nad ramena dlouhých světlých vlasů za ucho a upřela na mě pohled; její oči, které měly podobně jasnou barvu jako moje vlastní, jí podezřele svítily, což vypovídalo o tom, že už něco vypila.

„Dej si pohov. Kolikrát ti mám říkat, že jsem v pohodě?“ utrousila jsem a odvrátila jsem pohled z ní zpátky na táborák.

„Je fuk, kolikrát mi to zopakuješ,“ uchechtla se nevesele, „stejně ti to neuvěřím. Krucinál, známe se

skoro celý život a vím moc dobře, jak moc jsi do něj byla zabouchnutá. Vždyť jsem to byla já, kdo se s tebou neustále nenápadně,“ při tom posledním slově zvedla i s kelímkem v ruce ukazováčky a prostředníčky a naznačila pomyslné uvozovky, „procházel kolem jeho skříňky a jeho třídy a kdo vysedával celý zmrzlý na tamhleté tribuně, když měl tělocvik. Víím to, žeš do něj byla hotová. Ale je prostě pryč a nevrátí se.“

Polkla jsem, ale přesto jsem se nezbavila knedlíku, který se mi během jejího tak moc citlivého proslovu udělal v krku. Zároveň jsem několikrát zamrkala, abych rozehnala zrádné slzy ještě před tím, než by stihly opustit moje oči.

„Díky za milá slova povzbuzení,“ zabručela jsem a přiložila si kelímek k ústům. Tentokrát jsem ho vypila do dna. Nechtěla jsem pít, ale pokud se Harper dneska rozhodla být takhle příjemná, nejspíš mi nic jiného nezbývalo. Pak už ale jen stačilo počkat, až bude dostatečně opilá a já se budu moct odplížit nepozorovaně domů a padnout do postele. A umřít.

„Já to myslím dobře, Mio,“ hodila mi ruku kolem ramen. „Jsem z toho celá špatná, že se z tebe stal takový bručoun. Navíc začínáš být dost zahořklá i co se týče vztahů obecně.“

„Jak jsi na to přišla?“ ohradila jsem se. Kývla bradou k pódiu za sebou a já se neubránila, abych znovu nezakoulela očima při pohledu na Tris a jejího přítele, který ji nejspíš měl dnes v plánu sežrat.

„Přesně takhle,“ zvedla významně obočí. „No tak se muchlujou, no a co? Jsme mladí. Je nám osmnáct, máme nárok se muchlovat všem na očích. Až nám bude čtyřicet, bude to nechutné.“

„Je to nechutné i takhle.“

„Kdyby tu byl Matt a nabídl ti, ať se s ním jdeš muchlovat na pódium, šla bys. A neříkej že ne.“

Znovu mě v očích zaštípalý slzy, ale tentokrát spíš hněvivé než lítostné.

„Víš co, Harper? Dej mi pokoj.“ Setřásla jsem její ruku ze svého ramene, kelímek jsem vztekle hodila na zem a zvedla se. „Myslela jsem, že jsi moje kamarádka.“

„Vždyť jo,“ zakňourala Harper. „Jenom už nevím, co mám udělat, abys ho pustila z hlavy a začala žít.“

„Tím, že mi budeš říkat takovýchle věcí, to určitě vylepšíš,“ odsekla jsem ironicky. „Já mizím.“

Zvedla jsem z lavičky svou džínovou bundu a odvrátila se od své nejlepší kamarádky.

„Ale no tak, Mio,“ slyšela jsem ji ještě za sebou, ale vlhkost v mých očích hrozila, že každou chvíli přeteče, a já zoufale nechtěla, aby mě bývalí spolužáci viděli brečet. A tak jsem svižným krokem přešla běžeckou dráhu a zamířila jsem k velkým dvoukřídlým dveřím, které vedly dovnitř do školní budovy. Rozrazila jsem je takovou silou, že jejich pravá část praštila širokým madlem do zdi a udělala tam rýhu do ještě větší rýhy, která tam byla už z dřívějška od někoho, kdo otevíral dveře stejně něžně

jako já. Bylo mi to jedno. Dupala jsem dlouhou osvětlenou chodbou, která přes den byla doslova přečpaná studenty, zatímco teď byla tichá. Kdybych nebyla tak rozčilená, asi by mě to ticho znepokojovalo; nebylo to přirozené. Školní chodbu jsem znala jen za denního světla a plnou lidí, kteří byli hluční a plnili ji štěbetáním, smíchem a boucháním zavíraných skříněk. Teď tu nebyl nikdo.

Setřela jsem si vztekle pravou tvář, protože jsem ucítila, že mi po ní teče slza, a aniž bych to plánovala, zrak mi padl na skříňku, kolem které jsem právě procházela. Prudce jsem zastavila.

Skříňka číslo 79. Ani bych nedokázala spočítat, kolikrát jsem kolem ní „náhodou“, jak před chvílí zmínila Harper, prošla nebo kolikrát jsem postávala na protější straně chodby a čekala, až k ní Matt přijde. Kdyby existoval nějaký přístroj na měření něčí přítomnosti, nejspíš by mě zavřeli za stalking, protože by tu mé jméno doslova svítilo vypálené do ošklivého oranžového linolea na zemi. Byla jsem tak hloupá. Tak neskutečně hloupá. Vážně jsem si myslela, že jsme si souzení. Vždyť pokaždé, když mě viděl, se usmál. Milovala jsem pohled na pihu pod jeho spodním rtem, jak poposkočila do strany, když se mu pusa roztáhla do úsměvu. Odjakživa na mě byl milý, zdravil mě při každé příležitosti a několikrát mi pomohl sbírat učebnice, které jsem před ním samou nervozitou rozsypala. Byla jsem si vážně jistá, že ke mně něco cítí.

Jak daleko jsem byla od pravdy! Nezáleželo mu na mě dokonce natolik, že opustil město a ani se se mnou nerozloučil. Nestála jsem mu ani za pitomé „sbohem“, prostě se sebral a navždycky zmizel z mého života bez jediného slůvka. A můj pitomý bratr celý ten jeho útěk ještě pomohl zorganizovat.

Ted' už mi z očí slzy doslova přetékały a cloumal mnou takový vztek, že jsem bez rozmyslu sbalila ruku v pěst a vší silou jsem praštila do skřínky číslo 79.

3. ADAM

Zbytek dne se mnou nebyla řeč, ale k mé radosti se o navázání konverzace se mnou nikdo ani nesnažil.

Jakmile jsem přišel domů, hodil jsem mámě bednu s kukuřicí do prázdné kuchyně, a aniž bych ji hledal, rovnou jsem zamířil do chléva, abych vykydal hnůj od našich šesti krav. Býka jsme měli ve vedlejším chlévě, ale o toho se už dnes ráno postaral táta, takže jsem si s ním nemusel dělat starosti a mohl jsem se plně věnovat své práci v chlévě s krávami. Jak jsem se tak rozháněl lopatou s možná až moc velkým elánem, čekal jsem, že mě ta úzkost a vztek opustí, ale místo toho jsem cítil, že se to ve mně naopak hromadí. Bylo jedno, kolik práce si naložím, abych na ni nemyslel; dokud nebudu mít jak zaměstnat mozek, bude se mi naše setkání stále dokola a dokola přehrávat v hlavě a já z toho brzy zešílím.

Když jsem dokončil práci, lil ze mě pot a své už tak mozolnaté dlaně jsem měl ještě zmoženější, jak jsem na svou práci vynakládal až příliš velké úsilí. Šel jsem uklidit lopatu do kůlny a cestou jsem vztekle nakopl uschlou hrudku bláta, která tu byla ještě z předchozího dne, kdy pršelo, až odlétla vzduchem a přistála na zemi. Přímo před Rachel, která se objevila přede mnou.

„Co děláš?“ vypískla svým otravným hlasem, uskočila polekaně stranou a vyvalila na mě oči v pohoršeném výrazu.

„Kdes byla?“ vyjel jsem na ni místo odpovědi.

„U Jakea,“ odsekla a zamračila se, když spatřila můj vražedný výraz. „Co ti zas je?“

„Pokud vim, ještě tam nebydlíš. Dokud seš tady, nebudu dělat furt veškerou práci za tebe,“ zavrčel jsem a prošel vztekle kolem ní. Při tom jsem si dal záležet, abych do ní bokem lehce strčil.

„Bože muj, vytáhni si spod'áry, brácha,“ ucedila Rachel, promnula si paži, do které jsem ji šťouchl, a s kroucením hlavy zamířila do domu, nejspíš žalovat mámě. Bylo mi to jedno; dokud jsem si neuvědomil, že jsem chtěl mámu poprosit o ohřátí vody, abych se mohl vykoupat.

„Sakra,“ zabručel jsem, když jsem si uvědomil, že jsem se touhle drobnou potyčkou s Rachel právě připravil o možnost vykoupat se v teplé vodě – teď na mě čekala jen ta ledová přímo z kohoutku. Přeběhl jsem přes dvůr, zul si holínky za dveřmi a co nejtíšeji jsem stiskl kliku, abych na sebe neupozornil mámu a sestry. Protáhl jsem se do chodby a ulevilo se mi, když jsem slyšel Rachelin a mámin hlas z kuchyně. Rozběhl jsem se po schodech nahoru, a aniž bych si napřed došel do pokoje pro čisté oblečení, zamířil jsem rovnou do koupelny.

Sprchu jsem nijak neprotahoval; ačkoli bylo venku horko a ledová voda příjemně chladila, po chvíli už byla moc studená i na mě. Zabalil jsem se jen od pasu dolů do ručníku a cítil jsem, jak mi z mokrých vlasů kape voda na holá ramena, až mě to nepříjemně

studilo a působilo mi to husí kůži. Otevřel jsem dveře od koupelny a svižně jsem přeběhl chodbu ke svému pokoji, abych se mohl obléct... Ale hned při prvním kroku do pokoje jsem sebou škubl, protože na mé posteli seděla máma. Okamžitě jsem cítil, jak se mi do žil znovu vlévá ten iracionální vztek, za který moje rodina nemohla, ale já si prostě nemohl pomoci. Místo abych dveře zabouchl, otevřel jsem je ještě o něco víc a zamířil jsem ke skříni, ke které jsem si teď teatrálně stoupl zády a založil si ruce na prsou.

„Co sem proved? Kukuřici sem přines a krávy sem vykydal,“ oznámil jsem rozčileně mámě. „Teď bych se rád voblík, jestli dovolíš.“

Slabě se zamračila a kousla se do rtu, propletla si prsty obou rukou a položila spojené ruce do klína, než promluvila. Sledoval jsem ji, jak je nervózní, a můj vztek pomalu začínal zase odpadávat. Stalo se snad něco? Byl táta v pořádku? Sice byl chlív s býkem uklizený, ale tátu jsem vlastně nikde neviděl...

„Adame,“ spustila, ale hned zase zmlkla.

„Stalo se něco? Je táta...“

„Ne, ne, táta je v pořádku, neboj se,“ vyhrkla a slabě se pousmála, než znovu získala vážný výraz.

Ulevilo se mi; tím pádem ale její přítomnost znamenala, že chce rozebírat něco jiného. Něco, co mi zcela určitě bude příjemné asi jako vrážení třísek pod nehty.

„Tak vo co de?“ řekl jsem tedy neochotně.

„Chtěla sem si promluvit vo tobě.“ Poposedla si na

mé posteli a vrhla na mě provinilý pohled.

„Bože, mami,“ zavrčel jsem a otočil se k ní zády, abych si začal štrachat ve skříni pro čisté oblečení. Stihl jsem si najít triko i kratšasy ještě předtím, než máma vůbec spustila. Položil jsem si věci na stůl vedle skříně, u kterého jsem stejně nikdy neseděl, a znovu jsem se otráveně podíval na mámu, jestli se bude mít konečně k odchodu, abych se mohl obléct. Máma ale stále seděla a měřila si mě starostlivým pohledem.

„Tak to vyklop, ať se můžu voblíct,“ zakoulel jsem očima. „Nechtěla si vařit?“

„Nebud' zbytečně hrubej,“ napomenula mě mírně, ale přitom se jí z očí nevytrácela starost. „Prostě si vo tebe dělám starosti.“

„A proč? Svojí práci přece dělám dobře. Jim, spim, dělám všechno, co s tátou chcete, tak vo co de?“

„Víš moc dobře, vo co de.“

„Vo tom se bavit nechci.“

„Ale měl bys,“ vyhrkla máma a konečně se zvedla z mojí postele, ale místo aby opustila můj pokoj, přešla až ke mně. „Zlato, já vidím, jak seš utrápenej. A je mi líto, že sem tě poslala pro tu kukuřici. Rachel říkala, že –“

„Co říkala?“ vyprskl jsem. „Nemá co říkat. Je věčně v trapu a já dělám všechno za ni.“

„Ale to je právě vono!“ Máma mě naléhavě chytla za ruce. Měl jsem co dělat, abych jí je nevytrhl.

„Rachel už se za chvíli bude vdávat. Přestěhuje se.“

Musíme si začít zvykat, že tady nebude.“

Když jsem nic neodpověděl a jen jsem zuřivě funěl a skřípal zuby, máma pokračovala.

„Adame, já vidím, jak se trápíš. Strašně bych ti chtěla nějak pomoci, ale nevím jak. Už je to víc než půl roku. Musíš ji pustit z hlavy. Doufala sem, že když budeš pro tu kukuřici, že si třeba nějak promluvíte nebo tak...“ Zvědavě na mě pohlédla.

„Vo čem bysme jako měli mluvit?“ zeptal jsem se zlostně a tentokrát jsem své ruce z máminých vážně vytrhl. „Čau, Becky, víš, miluju tě a sem fakt naštvanej, že seš s ním místo se mnou. Kopni ho do zadku a nastěhuj se ke mně? Prosim tě.“ Otočil jsem se k mámě zády, protože jsem zuřil takovým způsobem, že jsem ji nemohl ani vidět. Nešlo o ni; nemohl jsem v tuhle chvíli vidět nikoho, ani sám sebe.

„Zlato,“ špitla máma a položila mi jemně ruce na paže. „Jak ti můžu pomoci? Jestli můžu udělat cokoli, udělám to. Jen se prosím přestaň trápit a nevodstrkuj svoji rodinu. Všichni tě máme rádi a všechny nás to užírá.“

„Nikdo mi nemůže pomoci,“ zamumlal jsem, sebral jsem čisté oblečení ze stolu, setřásl ze sebe máminy ruce a udělal dva kroky ke dveřím, ale ještě jsem přes rameno ucedil: „Sem jenom pitomec, kterej celej život doufal v něco, co bylo vod samýho počátku ztracený.“

4. MIA

To prasknutí v ruce jsem dřív uslyšela, než ucítila. Kromě toho, že tichou chodbou stále ještě rezonovala ozvěna té rány, kterou jsem uštědřila Mattově bývalé skřínce, vyplnilo na krátký okamžik prostor i zlověstné křupnutí, jak mi praskla kost někde v dlani.

„Sakra!“ zaklela jsem a chytila si zápěstí druhou rukou. Slzy, které jsem měla v očích tentokrát, už nebyly hněvivé ani lítostivé, tentokrát to bylo čistě z bolesti, ale o to víc to bylo ponižující. Připadala jsem si jako malé dítě.

V ruce mi cukalo a bolest mi do ní vystřelovala s takovou intenzitou, že jsem měla co dělat, abych se zvládla soustředit na ten zbytek chodby, který jsem ještě musela ujít, abych se konečně dostala ven z budovy. Otevřela jsem s funěním vstupní dveře do školní budovy a vylezla jsem do ulice osvětlené pouličními lampami. Svěží noční vzduch mě okamžitě pohladil po tvářích a vlhkost na nich mě slabě zaštípala, ale ne nepříjemně. Už už jsem chtěla zamířit k tátovu autu, kterým jsem přijela (a vlastně to byla jedna z mých podmínek, proč nepít, jak jsem si až teď uvědomila), ale bolest v ruce mě téměř oslepovala a mně došlo, že domů se zcela určitě autem nedostanu. Nakopla jsem jeden z pěti schodů, které vedly do školní budovy, kecla jsem si na ten nejvyšší a zhluboka jsem dýchala. Co mám dělat? Samozřejmě se nabízela možnost zavolat tátovi nebo bráchovi a

měla bych jistotu, že tady budou do deseti minut, ale já s nimi už půl roku odmítala mluvit, pokud nešlo o nezbytně nutné situace. Tím pádem se z mých možností automaticky vyškrtli. Ani mámě jsem volat nechtěla, přestože byla v současnosti jediným členem mé rodiny, se kterým jsem vycházela bez potíží; máma tenkrát neměla ani tušení, do čeho se táta s bráchou uvrtili, a byla na ně stejně rozčilená jako já. S tím rozdílem, že já nebyla jen rozčilená – já byla především zrazená, ublížená a nemohla jsem prostě uvěřit, že naplánovali pro Matta „záchrannou akci“ a prakticky ho unesli na Venkov.

Prý unesli, haha, ušklíbla jsem se sama pro sebe i přes tepající bolest v dlani. To byl ten nejdobrovolnější únos v dějinách lidstva. Ted' si tam spokojeně vrká s nějakou pitomou Rebecou, zatímco já tady mlátím jako ubožačka do jeho skříňky a hádám se se všemi, které mám ráda.

Bylo to všechno tak absurdní. Cítila jsem, že se mě pomaličku začíná zmocňovat hysterie, protože mě ruka pekelně bolela a navíc začala už i natékat, neměla jsem jak se dostat domů (a pěšky se mi ty dva kilometry v tomhle stavu vážně chodit nechtělo), a ještě jsem se pohádala s Harper, jediným člověkem, který mě ještě jakž takž dokázal rozveselit. A tolerovat. Na co sáhnu, to podělám.

Přitáhla jsem si kolena k hrudníku, opřela si o ně čelo a zavřela jsem oči, abych vydýchala tu počínající hysterii a přišla na nějaké rozumné řešení své

současné situace.

„Ehm,“ ozvalo se rozpačité vedle mě, až jsem nadskočila. Zvedla jsem oči od svých kolen a otočila hlavu doprava. Ihned jsem spatřila jednoho ze svých spolužáků, jehož jméno jsem si nepamatovala, protože jsme spolu měli jen jeden předmět (a patřil mezi šprty, čímž mě přirozeně odrazoval), jak na mě zírá, nervózně se škrábe ve vlasech a přenáší váhu z jedné nohy na druhou zhruba každé dvě vteřiny. Změřila jsem si ho uslzenýma očima a tváře se mi okamžitě rozhořely ponížením; nejen že mě postihl tenhle náhlý zkrat mozku, navíc si zlomím ruku a musí tomu být svědkem zrovna největší šprt v celém mém ročníku.

„Promiň, já...“ zamumlal. „Nechtěl jsem... Jenom jsem viděl, že... ehm.“ Znovu přešlápl a kousl se do tváře, až se mu pusa shrnula do strany.

Normálně jsem nebyla nijak protivná ke svému okolí, vlastně jsem byla, stejně jako můj brácha, celkem oblíbená pro svou neutuchající pozitivní energii a optimismus, ale poslední půlrok mi mou reputaci dost pokazil; a právě teď, když jsem byla dost na dně, mě spolužákovo koktání neskutečně iritovalo.

„Tak se vymáčkni,“ zavrčela jsem na něj a on okamžitě zrudnul. „Co chceš?“

„Jenom jsem myslel, jestli... jestli jsi v pořádku.“

„Jsem přímo na vrcholu blaha, díky za starost,“ odsekla jsem a hněvivě jsem upřela zrak před sebe. Uvědomila jsem si, že tu byla jedna varianta mého odvozu, kterou jsem nezvážila, ačkoli to bylo směšné,

když jsem sama měla za krátkou dobu pracovat jako řidička. Autobus. Nejbližší zastávka byla přímo u školy, dokonce jsem na ni viděla odsud, a tak jsem se se zasyknutím zvedla a dobelhala jsem se k liduprázdné zastávce. Stejně jako školní chodba, i zastávka bývala přes den přeplněná studenty, ale teď, uprostřed noci, jsem byla jejím jediným návštěvníkem. Prohlédla jsem si jízdní řád... a s hrůzou jsem zjistila, že poslední autobus jel před hodinou a další jede až ráno. Vztekla a zoufale jsem dosedla na lavičku a znovu jsem začala přemýšlet nad svými možnostmi, ačkoli jsem dobře věděla, že to stejně bude muset skončit tím, že zavolám tátovi nebo Blakeovi. Teď jsem na to ještě připravená nebyla, a tak jsem prostě jen seděla, snažila se odvést svou pozornost od bolesti v natékající ruce, která se snad ještě stupňovala, a se zavřenýma očima jsem proklínala svůj mizerný život – a Matta Waterse, který mi všechno tohle příkoří způsobil.

„Promiň, že zas otravuju, ale teď nic nepojede,“ uslyšela jsem zase vedle sebe. Otráveně jsem frkla a upřela jsem zuřivý pohled na toho šprta, který se naprosto bezhlučně znovu dokázal dostat do mé blízkosti.

„To mi nedošlo,“ ucedila jsem sarkasticky, ale ten sakrasmus byl silně potlačený mou bolestí a taky tím pitomým knedlíkem, který jsem měla v krku, když jsem pomyslela na Mattovo jméno.

„Jo, někdo asi usoudil, že v noci nikdo ze školy

jezdit nebude,“ pokrčil rozpačitě rameny. Evidentně můj sarkasmus opravdu nepochopil. K čertu s ním. Nenamáhala jsem se odpovédět a jen jsem čekala, co z něj ještě vypadne, abych ho mohla případně nějak setřít a definitivně se ho zbavit.

„Můžu... Můžu ti nějak pomoci? Nechci tě otravovat,“ ujistil mě vehementně a pomáhal si u toho rukama, jako bych byla dementní.

„Pozdě,“ zabručela jsem a on znovu zrudnul.

„Já... Myslím, že ta ruka bude zlomená. Měla bys jet do nemocnice.“ S hořícími tvářemi zvedl pravou ruku a rychlým gestem ukázal na mou nateklou dlaň.

Zamrkala jsem; to mě vůbec nenapadlo. Přemýšlela jsem nad tím, jak se dostat domů, ale vůbec mi nedošlo, že se zlomenou rukou bych asi opravdu měla jet do nemocnice.

„Můžu tě tam vzít,“ nabídl se a do třetice zčervenal jako malá holka. „Mám auto támhle.“ Prstem, kterým před chvílí ukázal na mou ruku, teď mávnul k protější silnici, kde stálo modré auto.

Chtěla jsem ho poslat do háje, ale než jsem stihla otevřít pusu, zarazila jsem se. Vlastně to nebyl tak špatný nápad... Aspoň bych nemusela poníženež volat bratrovi nebo tátovi ani prosedět celou noc na zastávce. Najednou jsem se cítila trapně, že jsem se na něj tak hnusně utrhovala, a tentokrát jsem to byla já, kdo zrudl a začal koktat.

„To nemusíš, já... Nedělej si se mnou starosti.“

„Pozdě,“ zopakoval slovo, které jsem před chvílí v

úplně jiném kontextu prohodila já, ale na rozdíl ode mě to neřekl tak jedovatě; místo toho zněl celkem potěšeně, když zaregistroval tu drobnou změnu v mé náladě (a moje hořící tváře).

Netušila jsem, co na to říct, ale on mi to usnadnil, když znovu promluvil sám.

„Pojď, zavezu tě do nemocnice, nebo ti ta ruka nateče ještě víc. Musí to pekelně bolet, byla to pořádná rána.“

„Tys to viděl?“ vyhrkla jsem bez rozmyslu. Přikývl a podal mi ruku se štíhlými dlouhými prsty, aby mi pomohl vstát. Opatrně jsem ho zdravou rukou chytila a nechala se vytáhnout do stoje. Jakmile si byl jistý, že stojím, hned mou ruku zase pustil, jako by se o ni opářil, a kývl bradou ke svému autu.

„Tak pojď.“

„Počkej,“ zamumlala jsem ještě a on se otočil s tázavým pohledem zpátky ke mně, protože už stihl udělat krok do prázdné silnice. Zvedl na mě obočí v němé otázce.

„Proč... Proč mi pomáháš? Byla jsem na tebe hnusná.“ Sklopila jsem pohled do země a nakopla malý kus štěrku, který byl u krajnice.

„Kdybych měl zlomenou ruku, taky bych byl protivný,“ pokrčil rameny. „Navíc jsem viděl, že jsi byla celý večer nějaká přešlá, tak asi prostě jen nemáš dobrý den. Nevezmu si to osobně, neboj.“

„Díky,“ zamumlala jsem znovu. „Poslyš... Je mi to blbě, ale vlastně nevím, jak se jmenuješ.“

Jeho výrazem prolétlo něco mezi lehkým šokem a zklamáním, až jsem překvapeně zamrkala. Do našeho ročníku chodilo nějakých šedesát lidí, kteří mimochodem v tuhle chvíli právě oslavovali na školním hřišti, tak bylo pochopitelné, že jsem si nemohla pamatovat všechny své spolužáky.

„Wyden,“ odpověděl a poprvé od chvíle, co se před několika minutami u mě objevil, nezněl rozpačitě ani nervózně, ale zasmušile.

„Díky, Wydene,“ kývla jsem na něj, stále zmatená jeho změnou chování. „Já jsem Mia.“

„Já vím, kdo jsi,“ řekl tiše. „Zas tak moc lidí v našem ročníku nebylo.“

Projelo mnou iracionální zahanbení a byla jsem trochu naštvaná, že ho ve mně vzbudil. Jistě že si pamatoval všechny, když byl nejspíš nejchytřejší student z celé školy. Jeho paměť byla dokonalá.

„Ale jo, celkem jo,“ ohradila jsem se tedy dotčeně. „Já si tedy rozhodně všechny nepamatuju. Každý nemá geniální mozek jako ty.“

Wydenovým obličejem projela úplně nová emoce a koutky jeho úst se stočily mírně nahoru; evidentně ho potěšilo, že ačkoli nevím, jak se jmenuje, pořád si pamatuju, do jaké kategorie studentů patří. Místo odpovědi ale jen znovu kývl bradou ke svému autu a až pak promluvil.

„Tak pojd', než ti ta ruka oteče ještě víc.“

Tentokrát jsem ho poslechla a mlčky jsem cupitala za ním.

5. ADAM

Když jsem se ten den ráno probudil, rozhodně jsem nečekal, že to bude jeden z těch dní, které bych nejradši úplně vymazal. Některé dny ve skutečnosti nebyly tak zlé; když jsem si prostě jen dělal svou práci a nikdo po mně nechtěl žádné proslovy (nebo abych chodil za holkou, kterou už celé roky miluju), bylo mi celkem dobře. Nebo jsem si to aspoň myslel.

Dnešní den k nim ale rozhodně nepatřil. Jakmile jsem přetrpěl ty lítostivé pohledy a napjaté mlčení u oběda a následně i u večeře, počkal jsem, až celý dům usne a rozhodl jsem se, že svou sebelítost ještě trochu přiživím a odbydu si tak tu největší krizi už během dneška. Oblékl jsem si k teplákům mikinu a na nohy jsem si natáhl ponožky, vyplížil jsem se z pokoje a potichu jsem sešel schody. Dole v chodbě jsem si nazul své odrbané tenisky, otevřel jsem opatrně dveře, aby nevydaly ani jediný zvuk, a vyšel jsem ven do teplé letní noci. Dneska nesvítíl žádný měsíc, takže byla tma jako v ranci a já musel dlouho mhouřit oči, než jsem se rozkoukal. Za několik vteřin jsem už ale viděl aspoň kus před sebe, navíc jsem tu cestu znal jako své vlastní boty, a tak jsem vyrazil. Kolem mě nebylo slyšet žádný zvuk kromě cvrčků, kteří cvrlikali jako šílení.

Čím blíž jsem k altánu Morrisonových byl, tím víc jsem toho hloupého nápadu litoval, ale teď už jsem se vracet nechtěl. Nebyl jsem v něm od chvíle, kdy ho

Becky „zkazila“ tím, že si v něm vzala *jeho*. Celé roky to bylo naše místo a to, že ho zneuctila tímhle způsobem, pro mě bylo jako rána pod pás, ačkoli jsem věděl, že se v něm bude vdávat. Básnila o tom celý život. Jen jsem tak nějak myslel, že to budu já, kdo tam na ni bude čekat a koho si tam vezme.

Polkl jsem hořkou slinu a zatnul jsem ruce v pěsti, když se přede mnou altán vynořil zpoza stromů plných dozrávajících jablek. Na vteřinu jsem se zastavil, abych se zaposlouchal do okolních zvuků a ujistil se, že jsem tu sám, ale nezdálo se, že by tu někdo byl; když jsem odcházel, bylo půl dvanácté, takže už všichni pravděpodobně spali. Potlačil jsem pocity zrady a ublíženosti, které mi proplouvaly žilami, sotva jsem do altánu vstoupil, a posadil jsem se na lavici s nohama na stole – přesně tak, jak jsem to dělával vždycky. Už jsem si ani nevybavoval, kdy jsem tu byl naposledy. Zato jsem přesně věděl, že tohle je místo, kde jsem od Becky poprvé (a taky naposledy) dostal pusou. Vzpomínka na loňský Štědrý den mě udeřila do žaludku, jako by byla z masa a kostí, a já její imaginární pěst cítil v břiše tak silně, že to vážně fyzicky bolelo.

Seš fakt idiot, žes sem lez, pokáral jsem sám sebe v duchu. *K čemu ti tohle rejvání ve vlastních pocitech bude? Akorát ti bude zas mizerně.*

Opřel jsem si hlavu o lavici, zavřel jsem oči a poslouchal cvrčky, jak rámusí, a přitom jsem zhluboka dýchal nosem a vydechoval pusou, abych se zklidnil.

Takhle jsem to praktikoval snad půl hodiny, než to začínalo konečně působit. Do nosu mě při každém nádechu udeřila vůně usychajícího sena z nedaleké Morrisonovic louky, dozrávajících jablek, kterých byl plný sad, a po chvílce se přidalo ještě něco... Bylo to něco nespecifikovatelného, něco známého, a přesto cizího...

„Ty tu spíš?“

Trhnul jsem sebou, že jsem málem spadl z lavice, a vytréštil jsem oči na Becky, která seděla na lavici vedle mě s koleny přimáčknutými k hrudníku a pobaveně se na mě křenila.

„Panebože,“ vyhrkl jsem a cítil, jak mi srdce může leknutím div vyskočit z těla. „Co tady děláš? Jak dlouho už tu seš?“

„Takhle se chodí potichu,“ křenila se a i přes to, že byla tma jako v pytli, jsem viděl, jak se její dlouhé rozpuštěné tmavé vlasy lesknou. Stejně jako její oči, které byly jako dvě zelené lucerničky. „Ne jako to děláš ty, že u toho málem zboříš altán.“

„Ha ha,“ zabručel jsem a pokusil se zakrýt fakt, že se mi třesou ruce. „Kdys přišla, krucinál?“

„Asi před dvěma minutama,“ pokrčila rameny, a když viděla, že jsem rozčilený, její krásný úsměv lehce pohasl. „Myslela bych, žeš usnul, kdybys u toho tak nefuněl.“

Zaplat'pánbůh za tmu. Doufal jsem, že zvládne pohltit barvu mých tváří, které mi právě hořely, že by se na nich dala usmažit vajíčka.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se, abych skryl rozpaky.

„No promiň, mohla bych se ptát na to samý,“ ohradila se, ale nezněla káravě; vlastně spíš zněla, jako by měla hroznou radost, že mě tady potkala. Její hlas byl veselý, protkaný hravými nitkami. „Už si tu nebyl celou věčnost.“

„Jo, ehm, tak nějak sem měl pocit, že už tu... nejsem vítanej, nebo tak.“ Prohrábl jsem si vlasy, které byly trochu delší, než jak jsem je obvykle nosíval, a proklínal jsem sebe, proklínal jsem Becky a proklínal jsem celý svět, že se tu teď chovám jako nervózní školák.

„Blbost,“ mávla rukou a tentokrát už káravě zněla. „Víš moc dobře, že tu budeš vítanej dycky.“

„Hmm.“

„Ne, vážně,“ zavrtěla slabě hlavou a upřela na mě pohled, který se mi propaloval skrz kůži až do srdce.

„Co žes zase přišel?“

„Nevim, prostě sem měl dneska chuť sem zajít. Nemoh sem spát, nebo co. Co tu děláš ty? Myslel sem, že sem už nechodíš.“

„Jak sis to moh myslet, když si tady tak dlouho nebyl?“ zasmála se. „Já sem tu aspoň jednou tejdně. Taky vobčas nemůžu spát.“

Překvapeně jsem zvedl obočí. „Jak to?“

Pokrčila rameny. „Vobčas mívam špatný sny. Nebo sem rozlítaná a nejde mi usnout. Dyt' sem ti říkala, že voproti tomu, co sem dělala u našich, teď mam na

práci úplný prd.“

Uchechtl jsem se, a přestože jsem se v posledních měsících poblíž Becky cítil nervózní, podrážděný a ještě tisíc dalších věcí dohromady, které ze mě dělaly ufnukaný uzlík nervů, teď to napětí začínalo po tak dlouhé době zlehka opadat. Jako by se vrátila ta bezstarostná Becky, kterou jsem měl pro sebe celé roky předtím a kterou jsem tak miloval; a to nejen jako dívku, ale taky jako kamarádku. Když si začala s Mattem, neztratil jsem jen naději na lásku, ale hlavně jsem také ztratil svého nejlepšího – a jediného – přítele, a tahle ztráta bolela možná ještě víc. Teď už jsem neměl nikoho. Dřív jsem jí mohl všechno svěřit; kdykoli se mi stalo něco zajímavého (ne že by se tady na Venkově dělo hodně zajímavých věcí...), kdykoli jsem se pohádal s Rachel nebo s tátou nebo prostě kdykoli jsem se cítil sám, byla tady a chápala, jak se cítím, protože i ona se mi svěřovala se svými hádkami s bratry.

Teď bylo všechno jinak. Nenávratně.

Chvíli si mě jen měřila veselým pohledem a já jí pohled oplácel, zatímco kolem nás byla jen tma a chladný noční vzduch, a v duchu jsem přemýšlel, jestli taky občas vzpomíná na loňský Štědrý den, nebo jestli je to pro ni jen nepříjemná myšlenka, kterou raději vytěsnila z hlavy.

Jak jsme tak na sebe zírali kdovíjak dlouho, aniž by kdokoli cokoli řekl, najednou se mi v hlavě něco pohnulo, a aniž bych to stihl nějak víc promyslet,

vypálil jsem tichým hlasem: „Chybíš mi.“

Okamžitě jsem toho zalitoval a dal bych nevímco za to, abych to mohl vrátit zpátky, ale... Přitom jsem byl rád. Tahle dvě slova mě dusila už tolik měsíců a to, že jsem to řekl nahlas, bylo svým způsobem osvobozující.

Becky zamrkala a lehce pootevřela pusku, a než jsem se nadál, rozhodila mi ruce kolem krku a přimáčkla si mě na sebe. Zalapal jsem šokovaně po dechu, ale moje ruce se jejímu objetí automaticky přizpůsobily a také ji objaly, a já jí zabořil nos do vlasů. To bylo ono, ta vůně, kterou jsem předtím cítil... Důvěrně známá, a přesto cizí. Přesně to teď Becky byla.

„Taky mi strašně chybíš,“ zamumlala, zatímco mě svírala kolem krku, že jsem sotva mohl dýchat. Její slova mě zahřála až v morku kostí jako horký čaj po dlouhém zimním odpoledni stráveném venku. A po tolika měsících, kdy jsem se cítil pod psa, to byl neskutečně příjemný pocit. Zhluboka jsem si povzdechl a přitiskl jsem ji na sebe ještě pevněji, jako by se měla co nevidět rozpustit v obláčku a navždycky zmizet.

Neměl jsem tušení, jak dlouho jsme se jen objímali, ale po chvíli jsem ucítil, jak se Becky slabě začíná odtahovat, a tak jsem povolil svůj stisk a dovolil jí se vzdálit, ačkoli to bolelo a byl bych nejradši, kdybych ji mohl ve své náruči uvěznit už napořád.

Becky pustila můj krk a znovu se posadila naproti mně, ale tentokrát o něco blíže než před tím jejím

náhlym objímacím útokem. Dávala si ale dobrý pozor, aby se mě nikde nedotýkala. I tahle skutečnost mě bolela, protože mi chyběla naše dřívější nenucenost a přirozenost.

„Proč si mi to neřek dřív?“ zeptala se tiše.

Věděl jsem moc dobře, co má na mysli, ale potřeboval jsem trochu času na to, abych si promyslel odpověď, a tak jsem hrál o čas. „Co konkrétně?“

Prokoukla mě – jistěže mě prokoukla. Zvedla jedno obočí a udělala na mě káravý obličej. „Víš moc dobře, co myslím. A já moc dobře vim, že to víš, že vim, že víš.“

Zvedl jsem na ni obočí a pozoroval jsem, jak se kousla nad svým zamotaným proslovem do rtu a měla co dělat, aby se nerozesmála. I mně zacukaly koutky.

„Nech toho, Becks, na tyhle slovní hříčky už je dost pozdě,“ řekl jsem ale místo toho. Její výraz opět zvážněl, ale oči měla něžné.

„Máš pravdu,“ přikývla a tentokrát položila dlaň na mou ruku, kterou jsem měl položenou na lavici vedle sebe. Slabě jsem sebou škubl, ale ona s rukou neuhnula. „Tak přestaňme chodit kolem horký kaše a normálně si promluvme.“

Upřel jsem pohled na stůl před námi a na svá překřížená chodidla v odrbaných teniskách, která na něm dosud spočívala. Věděl jsem, že čeká na mě; byl jsem s mluvením na radě a jak sama řekla, moc dobře jsem věděl, že ona ví, že jen hraju o čas, abych nemusel odpovědět hned. Nechtěl jsem ale to křehké

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Návrat na venkov***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.